

**ОБЛАСНИЙ ЦЕНТР НАРОДНОЇ ТВОРЧОСТІ
ЛАБОРАТОРІЯ ФОЛЬКЛОРУ**

ДРУЖКИ ТА БОЯРИ НА СЛОБОЖАНСЬКОМУ ВЕСІЛЛІ

/добірка етнографічних матеріалів та нотацій/

**Упорядник, автор нотацій та вступної статті
ведучий науковий співробітник В.М. Осадча**

Харків, 1993

ДРУЖКИ ТА БОЯРИ НА СЛОБОЖАНСЬКОМУ ВЕСІЛЛІ

Публікація оснований на матеріалах слобожанського весільного обряду, відтвореного фольклорними колективами Харківської області, а саме тих епізодів обряду, де беруть участь або порядкують дружки та бояри, молодь на весіллі. Це запрошення на весілля, підвесілок з квітцанням гілля, частина весільного дня в хаті молодої.

У збірці надаються пісенні тексти та нотації, а також розповіді про певні обрядові дії, з якими пов'язане виконання пісень. Надані зразки відбивають стилізові особливості різних районів Харківщини. Він може бути використаний дитячими та молодіжними фольклорними колективами, особливо там, де відсутня жива місцева традиція весільних святкувань, немає можливостей записати обряд та пісні у виконавчій мешканців.

Матеріал може бути використаний для порядкування на сучасному справжньому весіллі, а також для сценічного втілення. Можливий виступ з лекцією-концертом або інсценівка весільного обряду. В цих випадках обрядовий текст читає оповідач або ведучий.

ОПОВІДАЧ: Так склалося, що з давніх давен традиційно святкувати весілля восени, коли і на серці селянина, і в природі панує світлий настрій бажаного відпочинку. Починають із сватання, пропивають молоду, пригощають сватів. В п'ятницю, перед весіллям, заміжні жінки збиралися ліпити коровай та шишки, калач для молодої, сови та борону для її батьків. А в суботу — цей день на Золочівщині звали "підвесілок", на Валківщині — "дівич вечір", — був днем дівочим. Молода з дружками, за звичаєм, сумує, прощаючись з дівуванням, святкує свій останній вечір дівчиною. А ще зранку дівчата — їх на Слобожанщині звуть "дружки", збираються у неї в хаті, наряджають молоду, ходять з нею по селу кликати на весілля. Як у нас кажуть, — "Пр силю батько, просили мати, і я вас запрошую — приходьте до нас на хліб, на сіль — на весілля". Квітчастою юрбою йдуть вони вулицями та співають:

Сонце вгору йде (с.Петропілля)

Та й уже наша та й Галюша Лозівського району,
На пораду йде. (наспів 1)

На пораду йде

Та порадь, порадь, мій батенько,
Порадь же мене,

Порадь же мене,

Як прийду я повинчана,
Чи приймеш мене.

Чи приймеш мене,

Як одрізана скибка хліба.

Я й не притулю

Я й не притулю,

Як прийдеш ти повінчана-
То й я не прийму.

(с.Петропілля, наспів 2)

Ой, піду я берегом лугом,
Зустрінуся з несудженим другом.

Здоров бувай, несуджений друже,
Як ми з тобою любилися дуже.

Любилися, як зерно в горісі,
Розійшлися, як туман по лісі.

Любилися, як ті голуб'ята-
Розійшлися, як ті сиротята.

Любилися - не побралися-
Тільки славоньки набралися.

ОПОВІДАЧ: Потім дівчата збираються у молоді квітчати гілце, та відспівувати її дівування. У цей час на Золочівщині співають сумну, але урочисту пісню

"Та й городі два колодязі", в Первомайських селах співали, як квітчали гіллячко — "Не йдіть, молодичі до нас гілце вити".

с.Чорноглазівка,
Золочівського району, наспів 3)

Та в городі два колодязі,
Там Галюша та й воду брала,
Вона брала та й умивалася.
Вона брала та й /і/ умивалася -
Застілкою й утиралася.

(с.Киселі,
Первомайського району, наспів 9)

До бору, бояри, до бору,
Та рубайте сосну здорову.
Та несіть її до дому,
Та поставте її на столі.
На квітчастім, на переберчастім скатерті,

(с. Киселі,
Первомайського району, наспів 4)

Не йдіть, молодичі
До нас гілце вити.
Ми зів'ємо сами
По-під небесами.
По-під хмарочками
З чорними галочками.
Наше гіллячко рясне

Звели його в красне.
Звели його пани-
Отецькі сини.
Звели його паняночки-
Отецькі ; зчки.

ОПОВІДАЧ: У весільний день дружки поряд з молодою цілий день. Зранку старша дружка приходить вбирати молоду до вінчання. За старовинним слобожанським звичаєм вінчатися молоді ідуть зранку в неділю, а вже після обіду ідуть за молодою. Після вінчання, коли молода востаннє вертається до рідної хати, збираються дружки та садовлять молоду на посад. Співають їй про нове життя, яке чекає на неї в хаті молодого.

(с.Киселі,
Первомайського району, наспів 5)

Куди, донько, собираєшся,
Що так рано наряджаєшся.
Чи між турки, чи між татари,
Чи між .їі прокляті жандари?

А там гора кременистая —
Там свекруха норовистая.

Вона ж тобі норови покаже,
Вона ж тобі правдоньки не скаже.

В печі тепло — все каже — не ясно,
Діжу місю — каже — не прекрасно.

Ложки мию — та й перемиває
Хату ж мету — та й перемітає

Істи хочу — аж серденько в'яне,
Хліба віржу — вона скося гляне.

Ще ж ти, доню, у нас не робила —
На всю ж руку кусок й одвалила.

Якби моя рідна нянька знала,
Вона б мені вечерю прислала.

Хоч орликом, хоч орлицею,
Хоч братиком, хоч сестрицею.

А братіка та й дома немає,
А сестриця доріжки не знає.

(с.Підлиман, Борівського району,
наспів 6)

Ой, у полі та й овес рясний,
а городі виногради красний.
Там Марійка та й похиталася,
З виноградом та й поговорила,
Винограде, виноградочку,
Прийди до мене на порадочку,
Порадь мене молоденькою,
Як вишеньку зелененькою,
Як ягідку червоненькою.

ОПОВІДАЧ: Але годі сумувати молодій! Вже видно, як іде весільний поїзд — квітчані коні, молодий з дружком, старшим боярином, боярами, свашкою, що тримає його шишок, маленькою святково вбраною світилкою — молодшою сестрою молодого, яка йде з квітами та свічками, що палають. Поїзд іде до порогу, а дружки зустрічають їх жартівливим співом:

(с.Кручик, Богодухівського району,
наспів 7)

Ой, на хаті золля,
А в хаті весілля.
Надворі бояри,
Як мак розквітали.
Між ними Іванко
Як сонечко сяє.
Ми думали ви приїхали,
А з пішки прийшли,
Молодого в мішку несли.
А свашку в торбині,
Щоб не з'їли свині.
Світилку в калосі,
Щоб не з'їли воші.

ОПОВІДАЧ: Поїзд зустрічають батько і мати з хлібиною. У сватів свій хліб. Вони няються хлібами. Дружки співають у рочисто.

(с.Чорноглазівка, Золочівського
району, наспів 8)

Оце ж тобі, та й Марійко,
За твій перебір.
Наїхав той Іванко
З боярами у двір.
Зтоптав, зломав руту-м'яту,
Ще й сад — виноград.

ОПОВІДАЧ: Ту, вже світилка має пильнувати — треба чемненько привітатися, б
друзки вже співають їй пісню:

(с.Кручик, наспів 7)

Світилочка пані,
Здоровкайся з нами.
Не будь така пишна,
Як у саду вишня.
А будь така гожа,
Як у саду рожа.

ОПОВІДАЧ: А як світилка не знає вітатися, то вже хай не ображається — буде і
від дружок "на горіхи":

(с.Петропілля, наспів 7)

Світилка — ворона
Стоїть край порога.
Руки розставила -
Рота роззявила.
Хоче того з'їсти,
Хто на її місці.

(с.Киселі, наспів 9)

Світилка як шпилька при стіні
А на її сорочка не її.
Прийшла сусіда торкає:
"Скидай сорочку, смеркає"

На це сама світилка відповідає:

Брешете, дружечки, як свині.
В мене сорочок три скрині.
Четверта неповна.
На мені сорочка шовкова,
Мені матуся дбала,
Щоб я панувала.

ОПОВІДАЧ: Дружки не пускають сватів до хати. Просять у дружка викуп:
"Не пустимо вас у хату. Давайте викуп!" Дружко відкупається.

Батько й мати запрошують весільний поїзд у хату. Дружко йде до столу викупати
молодому місце. Йому співають:

(с.Чорноглазівка,
Золочівського району, наспів 7а)

Тобі, дружко, не дружкувати,
Тобі, дружко, панувати,
В Харкові на риночку
Продавати горілочку.
Тобі, дружко, не дружкувати,

Тобі, дружко не дружкувати,
Тобі свиней пасти.
З здоровою дубинякою,
Чорною собакою.

ОПОВІДАЧ: Дружко звертається до брата молодого, що сидить поруч з нею та відпихається реп'яховою кудею на кісточку: "Нумо, козаче, пусти до молоді нашого молодого!"

Брат відповідає: "Я під стріхом стою та горобці драв та сестру годував даром її не віддам!"

(с.Малинівка,
Чугуївського району, наспів 7)

Дружки, підбивають брата, співають:
Ти, братику, не лайся,
Та ще постарайся.
Не продавай сестру
За руб за чотири,
За руб за чотири,
За два золоті.
Гай, як полова -
Сестра чорноброва.

ОПОВІДАЧ: Брат відкупає сестру, йде діалог між ними та дружком:

Дружко: "Чим ти, козаче, торгуєш? Лисицями чи куницями, чи місце своє продаєш?"

Брат: "І лисицями, і куницями, і місцем господарським. Відгадай, що мені дати: сам голий, а сорочка за пазухою?"

Дружко /підводить до нього світилку з квітами, та свічками, що горять:
"Дозволь — це свічка".

Брат: "Добре! Дай мені — одне поле ярове, друге — ржане, третє — парове".

Дружко /підводить до нього свашку з шишками в ситі/: "Бери і хліб, і пиво, і здобу".

Брат: "І ви мене тебє запитаю: "Дай мені те, чого в нашій хаті немає".

Дружко /підводить молодого/: "Ось бери молодого, та й сади за стіл".

ОПОВІДАЧ: Брат берє молодого за руку, заводить за стіл, садить біля молоді.
Дружки, на ознаку того, що молода продана, співають:

(с.Малинівка, наспів 7)

Дружечки-паняночки,
Посуньтесь по лавочки,
Пускати дорогу
Князю молодому.

ОПОВІДАЧ: Потім дружки ставлять посад молодих,
дружко обдаровує їх цу ерками.

(с.Кручик, наспів 7а)

Не сідай, Іване, боком —
Це ж тобі негроком.
Це ж тобі вік вікувати —
Всю правду казати.
Не сідай, Галюша, боком —
Це ж тобі невароком,
Присунься близенько —
Це ж твое серденько.

ОПОВІДАЧ: Тепер дружки починають співати, щоб пришили молодому хустку
та квітку від вбрання молоді.

Старша дружка під спів відчіпляє у молоді хустку і приколює її молодому.

(с.Кручик, наспів 7)

Має кісоньки, має.
В нашого Іванка
Платочка немає.

ОПОВІДАЧ: Молода перев'язує рушниками бояринів, дружка, свашку. Дружки
співають далі:

(с.Кручик, наспів 7)

Має кісоньки, має.
В нашого Іванка
Віночка немає.

ОПОВІДАЧ: Під час співу дружка відколює вінок від вбрання молоді і дає його
“свесті” — сестрі молоді. Боярин дає свесті картуз молодого, вона пришиває квітку.
Під спів “скаче свестя, скаче”, вона стає на лавку, або на стілець і т. щое з квіткою,
вимагаючи викуп за свою роботу.

(с.Кручик, наспів 7)

Із Київа швачка
По торгу ходила
Шовки скупувала,
Вінки пришивала.
Не даром давала —
По таляру брала.

Скаче свестя, скаче,
Чогось вона хоче,
Талюра золотого
Від зятя молодого.

ОПОВІДАЧ: Якщо молодий не дає викупа, з нього глузують дружки:

(с.Малівка, Борівського району,
наспів 7б)

Ой, на печі просо,
Не дивись, зятю, косо.
Заглянь у кишеню
Вимай грошей жменю.
Клади на тарілку -
Викупай свою дівку.

Зять на мене косо дивиться,
Він на мене супротивиється,
Він на мене скося поглядає,
Він мене нишком лає.

ОПОВІДАЧ: Після цього молоді піднімаються, тричі вклоняються присутнім.
Коли йдуть за стіл, старша дружка несе уквітчану гілку з сосни — “дівування”.

Гілку у глечичку встановлюють на стіл, співають молодим. Після поштування починається традиційна сварка між дружками та боярами — хто гостріший на слово, на витівку. А якщо молода розчулиться, як обачить гілку — “дівування”, пісню просять молодого втішати її:

(с.Кручик, наспів 7)

Глянь на поріг, діво,,
Несуть твоє діло,
Як біль білесеєсе,
Як яблучко червонесеньке.

(с.Кручик, наспів 7а)

Ой, по столі сизий голуб скаче,
Щось наша Галочка плаче,
Мабуть, її Іванко не любе
Він її не приголубе.

/Як сідають за стіл, дружки співають матері молоді/.

(с.Кручик, наспів 7)

Од столу до порога
Втоптана дорога.
Галіна мамка топтала,
Нам обідать до зала.

/Дружки співають боярам/.

Од столу до порога
Втоптана дорога.
Бояри топтали
Помиї хльобтали.
Старший не напився -

В поміях втопився.

/Бояри відповідають друзкам/.

Г лози, бояри, в лози,
Рубати занози,
Будемо гуляти,
Дружок поганяти.

/Дружки з'ов підбивають бояр/.

Здвигнулися стіни,
Як бояри сіли.
Ще дужче здвигнуться,
Як пива нап'ються.

/Бояри відповідають друзкам/.

Старша дружка, як кружка,
Друга, як пампушка,
А третя без носа — наїлася проса.
Четверта без вуха — і та пісню слуха.

/Дружки співають старшому боярину/.

(с.Петровілля, наспів 7)

А на горбі — верба,
Старший боярин горбатий,
А на вербі — сова.
Не ходить опівночі -
Виключе сова очі.

/Дружки відповідають боярам/.

Леші бояри сідайте,
Пилу не збивайте.
Наша Галюша пава,
Пилом не припала.

/Бояри співають старшій дружці/.

Старша дружка коса,
Наїлася проса.
Вона хитається,
З неї просо висихається.
/Подружки молоді підбивають дружка/.

Дружко пелехатий,
Біла крутом хати.
З великою ломакою,
За сірою собакою.

/Бояри знову чіпають старшу дружку/.

Старша дружка ласа,
Найласа м'яса.
Під сіл нахилилася,
Шматком м'яса подавилася.

ОПОВІДАЧ: Далі дружки і бояри миряться, співають одні одним хороших пісень.
Бояри запрошують дружок на танок, старший боярин — старшу дружку:
(с.Петропільля, наспів 7)

Мир миром, мир миром,
Пироги з сиром,
Гарячки в маслі,
Бояри прекрасні.

ОПОВІДАЧ: Після примирення знов пригощаються. Свашка йде роздавати шишки,
отім дружко крає коровай:

(с.Чорноглазівка, наспів 7в)

Свашка — неліпашка,
Шишок не ліпила,
Дружок не дарила.
Одну ізліпила,
Зеленого сіна,
Тай ту сама з'їла.
А що не доїла,
До столу приліпила.
Бояри похватили -
Зуби поламали.
Старший дохватався -
Один зуб остався.

/Свашка повинна відповісти, співає сама/.

(с.Чорноглазівка, наспів 7)

Брешете, дружечки,
Ліпила шишечки,
Із рути, із м'яти,
Дружок дарувати.
Дружко коровай крає,
Семеро дітей має.
Та всі з кошеллями,

Весь коровай забрали.

/Дружки і тут шпигають бояр/.

(с. Андріївка,
Борівського району, наспів 7в)

А бояри коровай крадуть
В кишеню ховають.
Чи в міх, чи в кишеню,
Батькові на вечерю.
Чи в міх, чи в рукавиці,
Дівчатам на вечорниці.

ОПОВІДАЧ: Після цього вже молода прощається з друзками, проводить їх з хати. Діють пляшку, молода дарує їм що-небудь з гілля або своїх речей, щоб друзки швидше виходили заміж. Дружки співають молодій:

(с. Шарівка,
Валківського району, наспів 6)

В нас Галюша в батька на відході,
Посадила горіх на вгороді.
Рости, рости та й горішеньку,
Батьку — нещі й на утішеньку.

(с. Петропільля, наспів 6)

Прощай, прощай, Галочка,
Ти вже не наша,
Бо ми не твої, а ти не наша.

Прощай, прощай, Галочка,
Ми вже йдемо,
Ми зовсім дівуваннячко
Собі беремо.

ОПОВІДАЧ: Вже як йдуть друзки, благословляють молодих, мати дасть молодій за звичаєм курку, щоб неслась на новому місці, і молода йде з хати. Співають пісню, щоб розжалобити матір:

(с. Петропільля, наспів 7)

Загрібай, мати, жар, жар,
Коли тобі дочки жаль, жаль
Кидай у піч дрова,
Оставайся здорова.

Музичне та пісенне супроводження українського весілля виконує декілька функцій. емоційна реакція на обрядові дії, і своєрідний коментар до душевного стану кожного учасників весільної гри, а також воно служить поштовхом до початку обрядової дії розповідає про неї.

Остання ознака свідчить, що пісні та діалоги мають ведуче драматургічне значення весілля.

Співані тексти розподілені між наспівачами — формулами, кількість яких у весільних яздах різних місцевостей — від чотирьох-п'яти до десяти мелодій та більше. Тексти пуються в залежності від того, яке вони мають практичне значення. Так, пісні, зв'язані з молододою, її тугою по дітотцтву та рідному домі — поважні, нерідко з онаціями жалю, ліричні за характером. Весільні приспівки — жваві, енергійні, грають навкруги себе тексти-лайки дружок та бояр, зауваження дружок про хід ілля, їх звертання до рідних молододі. Нарешті, своїми приспівками дружки ведуть емі обряд. Наприклад, обряд пришивання квітки.

Надані в додатку нотації весільних наспівів мають номери, які відповідають іміткам праворуч від пісенних текі. в. У випадку, коли текст пісні або приспівки не отного визначення, необхідно накласти /розспівати, і го на наспів — формулу, дана в додатку. Варіанти приспівок мають номери з літерами /7, 'а, 7б тощо/ з відповідною нотацією.

Додаткові позначення:

- ↑ — звук підвищено на частину півтону /частіше на третину тону/;
- #) — зкидання звуку /вільне глісандо/;
- h — зкидання звуку до певної висоти;
- h — зкидання звуку до певної висоти;
- /4 1/4 — фермати з вказівкою на скорочення або продовження звуку на певну долю, що не має конструктивного значення /не веде до зміни метру/;
- ⌋ — кінець строфи пісні;
- p /b= — позначення реальної висоти звучання пісні у випадку, коли нотація зведена до основного тону.

1.

СОНЦЕ ВГОРУ ЙДЕ

© 1.03.1988р.

Осадчої В.М.

© Осадчої В.М.

с. Петропілля,
Лозівського р-ну

Заспів Гурт

СОНЦЕ ВГОРУ ЙДЕ, ТАЙ У-ЖЕ НА-ША ТА-ЇІ ГА-ЛЮ-ША НА ПО-РА-ДУ ЙДЕ.

ВАРІАНТ ЗАСПІВУ

ПО-РАДЬ ЖЕ МЕ-НЕ

2.

Ой, піду я не берегом, лугом
весільнас. Петропілля
Лозівського р-ну

Заспів Гурт

Ой, пі-ду я не бе-ре-гом лу-гом. Ой, пі-ду я не бе-ре-гом, лу-гом, зустрі-ну-ся з не-судже-ним дру-гом)

ЗДО-РОВ, ЗДО-РОВ, НЕ СУДЖЕНИЙ ДРУ-ЖЕ, ЗДО-РОВ, ЗДО-РОВ, НЕ СУДЖЕНИЙ ДРУ-ЖЕ, ЯК МИ З ТО-БОЇ ЛЮ-БИ-ЛИ-СЯ ДУ (ЖЕ).

3. ТА Й У ГОРОДІ ДВА КОЛОДЯЗІ
ВЕСІЛЬНА

® 30.03.1936 р. с. ЧОРНОГЛАЗІВКА,
Осадчої В.М. Золочівського р-ну
© Осадчої В.М. Харківської обл.

ТАЙ У ГО—РО—ДІ ДВАЙ(і) КО—ЛО—ДЯ—ЗІ ВО—ГО—РО—ДІ Й(і) ДВАЙ(і) КО—ЛО—ДЯ—ЗІ

ТАМ МА—РІ—ЙКА ТАЙ І ВО—ДИ Й(і) БРА—ЛА , ВО—НА ЖИ БРА—ЛА Й(і) ЇУ—МИ—ВА—ЛА (СА)

4. НЕ ЙДІТЬ, МОЛОДИЦІ

® 13.06.1990 р. с. КИСЕЛІ,
Осадчої В.М. Первомайського р-ну,
© Осадчої В.М. Харківської обл.

НЕ Й(і)ДІТЬ(и) МО—ЛО—ДИ—ЦІ ,

НЕ ЙДІТЬ, МО—ЛО—ДИ—ЦІ , ДО НАС ГІБЬ—ЦЕ ВМ—ТНІ.

МИ ЗІ ВЕ—МО—СА—МИ ПО—ПІД НЕ—БВ—СА—МИ

ПО—ПІД ХНА РОЧ—КА—МИ З ЧОР—ЛИМ ГА—ЛОЧ—КА (МИ)

⑤

КУДИ, ДОНЬКО, СОБИРАЄСЯ

ПІСНЯ СПІВАЄТЬСЯ
В НЕДІЛЮ, ЯК МОЛОДИЙ
МОЛОДУ ЗАБИРАЄ ДО СЕБЕ

Р 13.06.1990р

с. Києві,

Осадчої В.М.

ПЕРВОМАЙСЬКОГО Р-НУ,

Осадчої В.М.

ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛ.

ВАНД

ГРУП

КУ-ДИ, ДОНЬКО, СО-БИ-РА-ЄС-Я, КУ-ДИ, ДОНЬКО, СО-БИ-РА-ЄС-Я,

ШО ТАК РА-ЗНО-ТА-РЯ-ЖА-ЄС-Я

ВАНД

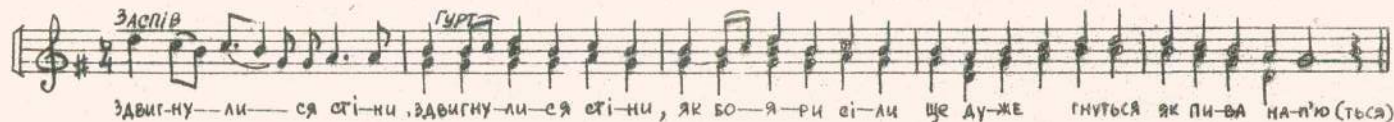
ГРУП

ЧИ МІЖ ТУР-КИ, ЧИ МІЖ ТА-РИ, ЧИ МІЖ ТУР-КИ, ЧИ МІЖ ТА-РИ,

ЧИ МІЖ ТІ-І ПРІО-ЖИ-ТІ-І, ЧИ МІЖ ТІ-І ПРІО-ЖИ-ТІ-І

7. ЗДВИГНУЛИСЯ СТИНИ

© 30.03.1986р. с. Чорноглазівка,
Осадчої В.М. Золочівського р-ну,
Харківської обл.

7А. МИ ДУМАЛИ, ВИ ПРИЇХАЛИ

© 30.03.1986р. с. Чорноглазівка,
Осадчої В.М. Золочівського р-ну,
Харківської обл.

7 Б.

Ой, на печі просо

© 7.1978р. С. МАЛІЇВКА,
Освдої' В.М. БОРІВСЬКОГО Р-НУ,
 (N) *Освдої' В.М.* ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛ.

Ой, на пе-чі про-со, не ди-ви-ся-ть ко-со за-глянь у ки-шеню ви-май гро-шей жне-ню, кла-ди на та-ріаку, ви-ку-пай сво-ю кві-тку

зя-ть на ме-не ко-со ди-ви-ся, він на-ме-не су-про-ти-вись-я, він на-ме-не ко-со по-гля-да-є, він не-не-ниш-ком ла-є.

17

7 В.

СВАШКА - НЕЛІПАШКА

© 30.03.1986р. С. ЧОРНОГЛАЗІВКА,
Освдої' В.М. ЗОЛОЧІВСЬКОГО Р-НУ,
 (M) *Освдої' В.М.* ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛ.

Заспів Гурт

СВАШКА-НЕ-ЛІ-ПА-ШКА СВАШКА-НЕ-ЛІ-ПАШКА ШИШОК НЕ ЛІ-ПИ-ЛА ДРУЖОК НЕ ДА-РИ-ЛА, ОД НУ ІЗ-ЛІ-ПИ-ЛА ЗЕ-ЛЕ-НО-ГО СІ (НА)

ЗЕ-ЛЕ-НО-ГО СІ-НА, ТАЙ ТУ СА-МА З'І-ЛА.

7 г. А БОЯРИ КОРОВАІ КРАДУТЬ

© 09.1978р. с. Андріївка,
Осадчої В.М. Борівського р-ну,
© Осадчої В.М. Харківської обл.

А БО-Я-РИ КО-РО-ВАІ КРАДУТЬ, ТА ВКИШЕ-НЮ ХО-ВА-ЮТЬ ТА ВІК ТА В КИ-ШЕ-НЮ ВА-ТЬКО-ВІ НА БЕ-ЧЕ (рю)
ТА ВІК ТА БРУ-КА-ВИ-ЦЮ ТА ДІВЧАТКАМ НА ВЕ-ЧОР-НИ (ці)

6. Ой, у полі та й овес рясний

© 07.1978р. с. Підлиман,
Осадчої В.М. Борівський р-он,
© Осадчої В.М. Харківської обл.

Заспів ГІТ
Ой у по-лі та й о-вес ря-сний на, го-ро-ді ви-но-град кра-сний на во-ро-ді
ви-но-град кра-сний

Автор та упорядник:

В.М. Осадча, ведучий науковий співробітник

Відповідальний за випуск:

Н.М. Стройнова,

Редактор:

Л.П. Макуріна

Т.Н16 Р664-21